

Václav Soldát

Pan doktor Václav Soldát se narodil roku 1941 v Praze. Celý život pracoval na různých pracovních pozicích spjatých s kulturou. Byl redaktorem, organizátorem kulturních akcí, učitelem etikety. Jako redaktor pan Soldát prožil i okupaci v srpnu 1968. Ten den vyrazil do redakce.

„Tak jsem si sednul do svého nového auta značky trabant a jel jsem do centra města, kde jsme pracovali. Tam to bylo obšacované jaksi tankama. Já jsem kupodivu jel teda proti nim a teď jsem na ně blikal dálkovými světly.. Teprve pak mě polil- a on uhnul, ten první uhnul a oni teda jeli. Pak jsem si- teprve poté mě polil studený pot, protože kdyby na ten trabant najel, tak z toho zbyly tisícovky trsátek.“

V práci dostával i časopisy, které jinak podléhaly cenzuře, například Playboy. A právě v srpnu 1968 měl pan Soldát strach, že ho u něj někdo najde a budou z toho potíže.

„A já toho měl štos v kanceláři. A říkal jsem si, no je to jen otázka času, kdy sem Sověti půjdou a zaberou nás. A to musím dát pryč, protože kdyby mi to našli v kanceláři, tak jsem okamžitě podezřelý živel. Tak jsem vzal štos těch Playboyů a strčil jsem do trabantu pod sedadlo, že to odvezu domů.“

Kolegyně požádala pana Soldáta, ať ji odveze autem domů, na Jižní Město. Na Playboye po sedadlem si vzpomněl až na cestě.

„A na kraji Prahy kontrolní stanoviště, což jsem netušil, že tam je, sovětský voják se samopalem - a stoj. Já tehdy uměl -a ---jest, teda zbraně jestli jsou, ale uměl jsem tenkrát poměrně slušně rusky, tak jsem říkal ---, otevřel jsem kufr,--- a že odvážím tady kamarádku domů. Tak mě pustili.“

Pan Soldát se ale musel ještě vrátit zpátky.

„A teď jsem přemýšlel, jestli mám jet jinudy, a pak jsem říkal - ne. Přes stejné kontrolní stanoviště. Tak jsem přijel, zase sovětský voják. Tak už jsem ho zdravil, já tady teď projel, a on tak mávnul. Dovezl jsem Playboye domů a dal jsem je do sběru.“

I přes těžkou dobu a nebezpečné zážitky si doktor Václav Soldát dokázal udržet práci v kultuře a dodnes je redaktorem v uměleckém sdružení Artes.

„Jedeme dál, říkal Werich, Močálem černým kolem bílých skal, prostě člověk musí fungovat. Důležitý jsou nejenom vize, ale důležitý je řemeslo.“